♀♀ KVINDER KVINDER

MARTS 1975 nr 4 PRIS 5 KR.

Vi laver dette blad, fordi VI VED

at der er en skrigende mangel på oplysning om lesbiske
skrevet af lesbiske
for lesbiske

at der er mange lesbiske, der lever skjult
ensomt
isoleret
alene eller parvis

at samfundet bruger os som skræmmebillede ved at kalde os mandhaftige mandehadere, frustrerede kællinger, seksuelt afsporede...
for at bevare myten om kvinden som den kvindelige, moderlige, eftergivende, uselvstændige, mandens underdanige...

VI TROR

at en aktiv lesbisk manifestation er en nødvendig del af den befrielsesbevægelse, som skal til for at nedbryde den fundamentale undertrykkelse i samfundet.

Ansvarshavende redaktører:

Eva Just

Vanddrauden

BIBLIOTEK OG ARKIV
LANDSFORENINGEN FOR BØSSER OG LESBISKE
FORBUNDET AF 1948

Eftertryk tilladt med kildeangivelse.

JANBO OFFSET
KØBENHAVN

BIBLIOTEK OG ARKIV
LANDSFORENINGEN FOR BØSSER OG LESBISKE
FORBUNDET AF 1948

"FØLSOMHEDEN OVERFOR HINANDENS VÆSEN ER EN REVOLUTIONÆR PLIGT..."

KVINDER~KVINDER HAR DENNE GANG TEMAET "VORES INDRE UNIVERS". DET BETYDER, AT BLADET OVERVEJENDE BESTÅR AF ARTIKLER, DIGTE OG BILLEDMATERIALE OM TANKER OG FØLELSER OM AT VÆRE LESBISK KVINDE, ALENE OG I VORES FORHOLD TIL ANDRE LESBISKE OG TIL DEN IKKE-LESBISKE VERDEN.

VI HAR VALGT DETTE TEMA, FORDI VI OPLEVER, AT BEHOVET FOR AT TALE SAMMEN OM DETTE INDRE UNIVERS IKKE DÆKKES TILSTRÆKKELIGT GENNEM VORES NUVÆRENDE MØDEFORMER. MANGE AF OS OPLEVER, AT GRÆNSERNE FOR ÅBENHED OMKRING FØLELSER, FØLELSESMÆSSIGE UDTRYK OG TANKER, DER MÅSKE AFVIGER LIDT, STADIG ER MEGET SNÆVRE.

VI ØNSKER MED DETTE BLAD AT LØSNE GRÆNSERNE OG HÅBER, DET VIL GIVE FLERE MOD TIL AT ÅBNE OP OG INSPIRATION TIL AT EXPERIMENTERE MED FLERE I UDTRYKSFORMER.....

INDHOLDSFORTEGNELSE:

side	
3	Leder
4	"Sappholie"
5-8	omkring "Den frygtelige sandhed"
9	To digte
10-12	"Ejutopia"
13	En anmeldelse
14-15	"Historien om et univers"
16-18	♂'s eller ♀ identificeret?
19-23	Parforhold eller ....
23	Et digt
24-25	Udlandet
26-29	"Jeg følte mig ensom og træt...."
30	To digte
31	Historisk oversigt
32-35	Fra psykiatriens mørkeste afkroge

"SAPPHOLIE"

PROGRAMUDDRAG FRA TEATERSTYKKE.

.....AF RENATE OG MAJ.....

BALANCE er naturens rytme.
Dagen slutter i natten
Natten i en ny solopgang.
Kærligheden ender ved brug af magt.
Tyrani ender i revolution.
Med en kulturs undergang
fødes en ny bevidsthed.
Konkurrence ender i død.
Slutningen er blot en højere
begyndelse.
Så langt vi kan skue tilbage i for
tiden, har kulturene i stadig højere
grad udviklet, hvad man kan kalde,
den "maskuline side af hjernen".
Mænd har erobret jorden og himlen
med deres videnskabelige, teknologis-
ke kunnen. I materialistiske even-
tyr har de vovet deres liv - støttet
af selvudslettende mødre, lydige
hustruer og hjælpsomme, forstående
søstre. De har opfundet statistikker,
dialektik og objektivitet. De har op-
daget verden i en vanddråbe. På pro-
dukterne af deres intellekt har de
baseret skabelsen af hele civilisa-
tionen. I denne skabelsesproces har
kvinden været fraværende. Allerhøjst
kunne hun blive den blide muse!
Naturen er nu fuldstændig erobret -
fordi den ikke længere bliver for-
stået. Fysisk styrke er ikke længere
nødvendig for at overleve og for at
få samfundet til at fungere. Mænd og
kvinder er lige foran en computer.

På dette tidspunkt er det, at kvin-
derne åbner deres øjne. Vi ser, at
mændenes materialisme har nået det
punkt, hvorfra den bliver destruktiv.
Den ene side af vægten er blevet o-
verbelastet og er begyndt at synke.
Det er en naturlov, at en åndsevne
altid udvikler sig på bekostning af
en anden: Da mænd således udelukken-
de har brugt den maskuline del af
deres hjerne, er den anden del tørret
ind som en ørken. Efter tusindvis af
år af ingen-kvindsland er vi begyndt
at indse vort enorme potentiale, som
aldrig er blevet brugt til at tænke
og skabe, men kun til at overleve. Vi
ser i os selv og hinanden en begynden
de genfødsel som hele mennesker, vi
begynder at udvikle begge halvdele af
vores hjerne, samtidig og med stor
hastighed. Vi ser i hinanden den
spændte bue, hvorfra vi skyder pilene
mod en ny verden. Vi søger i hinanden
vor helhed; skønheden ved vor androgy
ne sind og kroppe.
Mænd: hvad der får jer til at klynge
jer så desperat til kvinder, er je-
res mangel på "den feminine halvdel",
mangel på liv, mangel på rødder i na-
turen og mangel på skønhed. Så længe
I dybest set føler, at jeres sidste
forbindelsesled til livet er at knal-
de kvinder, så længe I ikke er istand
til at vande jeres indre have til en
smuk oase - så længe er I som sten på
vore kroppe. I keder os - selv jeres
intellektuelle brillieren er kun dra-

ger over golde marker - og de keder os. Lad os i fred. Opdag sammen med andre mænd stimulansen af forhold uden magt, uden fastlagte roller, byg get på lighed. Opdag jeres hele selv genspejlet af jeres lige. Mænd - når I har nået jeres harmoniske androgynitet vil vi elske jer som vi elsker os selv.

Omkring "DEN FRYGTELIGE SANDHED"

Maria Marcus har skrevet en brugsbog om masokisme. Ikke bare masokisme, som den står defineret i ord - og sexbøger, men om masokisme i en meget bredere betydning - netop en definition udfra kvinder og kvindebevægelsen.

Vi synes, det er dejligt, glædeligt, fantastisk godt og vigtigt, at én af os - en kvinde i kvindebevægelsen - har turdet og magtet at skrive åbent og klart om et så "farligt" tabuemne. Vi mærker angsten for at tale åbent om dette tabuemne, og angsten for at gå imod kvindebevægelsens temmelig fasttømrede moralske normer. Og vi oplever, hvordan angsten overvindes ved en kraftanstrengelse præget af vrede og frustrationer. Det er en stærk oplevelse, som bliver helt nær i kraft af det enkle, direkte talesprog, hun bruger.

Og det er en lettende oplevelse, vi føler, vi selv får mod på at gå i gang. Det mod der skal til for at gå imod kvindebevægelsens lidt victorianske indstilling, det mod, der skal til for at tale om egne tabubehæftede fantasier og oplevelser, ikke bare på det seksuelle område - men generelt.

Vi har følt, at bogen har været en utrolig igangsætter for os og mange andre kvinder, Den sætter os ikke kun istand til at se og erkende vores egen mere eller mindre udviklede masokisme. Men den har sat os igang med at søge ind i vores egne fantasier og ideer, at søge ned i vores egen seksuelle opdragelse - og se resultaterne af den. Hvad var det, der skete i vores tidlige barndom, der gjorde, at vi i dag bruger og ønsker helt specielle seksuelle udtryksformer? Uanset om det er sadisme. masokisme, exhibitionisme eller noget helt fjerde eller femte. Næsten uværligt løber tankerne videre til alle de andre områder vi ikke viser åbent, alle de ting vi gemmer i små æsker og lægger på en hylde godt gemt omme bag i hovedet. Det er ikke kun vores små private tabuer vi støder på, men i allerhøjeste grad osse de kollektive tabuer, vi har i kvindebevægelsen, lesbisk bevægelse, kludmiljøet etc.. Prøv bare at tænke på hvilke tabuer, der er forbundet med fænomenet "magtspil".

Maria påpeger noget meget væsentligt - nemlig den manglende sammenhæng mellem vores teori og praksis. Og det er jo netop her uhyret gemmer sig - for hænger disse ting sammen? Går vi ikke og skjuler vores inderste fantasier, fordi de ikke passer sammen med det vi ellers gør? Vi oplever helt tydeligt splittelsen mellem nogle af vores fantasier, ønsker og følelser og den ideologi, vi bruger i vores kamp mod mandsværdierne. Det er væsentligt at vores teorier bliver fulgt op af praksis.
Derfor er det så vigtigt, at vi går til bunds i vores forestillinger om sex, at vi kan erkende, når der er en splittelse mellem teori og praksis. Der var en hel del brikker, der faldt på plads ved at læse bogen.

Alt dette var måske ikke sket, hvis det ikke var for Maria's helt specielle klare og enkle måde, at udtrykke disse ting på. Bogen er både spændende, underholdende, udviklende og oplysende.

Hvorfor kalder Maris sandheden om masokismen frygtelig? Først og fremmest er det en forfærdelig følelse, at opleve at ens fantasier, især de seksuelle, står i modsætning til ens kvindebevidsthed, ens kvindepolitiske holdning. Ydermere ville det være frygteligt hvis kvindebevægelsen blev afsløret som en kæmpegruppe af masikister. For "hvordan kan man påstå, at man ønsker frihed og ligeberettigelse, hvis man på bunden er en slavesjæl?" Indrømmer vi, at vi er masokister - kunne det måske gå ud over kampmoralen, og desuden havde mandssamfundet så let som ingenting fået et meget ømt punkt at angribe os på Mandssamfundet kan bruge dette mod os, som det har brugt vores lesbianisme mod os. Men tager vi selv bladet fra munden og taler om det, erkender det, kæmper mod det, bliver det sværere at bruge imod os.
Maria påpeger osse, at vi må holde op med at tro på, at "vores virkelige, sande jeg kun viser sig i sengen" - vi er andet end sex-væsner; derfor kan hele kvindebevægelsen heller ikke afskrives som værdiløs p. gr. a. vores evt. seksuelle masokisme.

De to første dele af bogen er en "historisk" baggrund for og en dokumentation af den sammenfatning der sker i tredie del. Vi synes især tredie del er vigtig for kvinder i kvindebevægelsen og har derfor valgt kun at beskrive denne.

I den sidste trediedel af bogen deler Maria masokismen op i tre former: den autoritære, den seksuelle og tilsidst den kvindelige, for at finde ud af hvordan masokismen fungerer, hvad indgår i begrebet masokisme, hvilken plads indtager den i vores liv, og hvordan slipper vi af med den?

Den autoritære masokist beskriver Maria som en person, som "hylder en autoritet, der holder en nede, gør en til et nummer, et bogstav, et nul." Vi er alle opdraget i et autoritært samfund , i mere eller mindre autoritære kernefamilier, hvor opdragelsens vigtigste funktion er at lære os at være lydige. Selv i en autoritær opdragelse er der en vis portion tryghed, og man elsker det man kender - så længe man ikke kender andet. Heri ligger masokismen, som altså får os til at elske vor ufrihed "for friheden er uvant - fordi den har været forbudt og stadig er det". Vi gør op med den autoritære masokisme ved at blive bevidst om samfundets magtstrukturer, og individuelt og kollektivt handle mod dem.

Hvad er så seksuel masokisme? En person der føler "seksuel ophidselse, eventuelt toppende i orgasme, ved smerte

tvang eller nedværdigelse - hvad enten det foregår i fantasien eller i virkeligheden." Men den sensuelle oplevelse bliver først seksuel masokisme i det øjeblik, hvor personen oplever eller selv opdigter en andens bevidste hensigt med det der er igang.

Maria prøver at finde frem til årsagerne til masokismen bl.a. gennem beskrivelser af hvordan, den kommer til udtryk; men hvad der synes vigtigere er, at hun betragter den som en sygdom, som bør helbredes. Hun opremser forskellige behandlingsformer og føler sig selv mest tiltrukket af Reich's metode, hvor man gennem at arbejde med de fysiske spændinger løser op for de psykiske blokeringer. Hun har en idé om, at vi kunne oprette "selvhjælpsgrupper", hvor vi ved hjælp af
vi bl. a. ved hjælp af Reich's metoder kunne hjælpe hinanden.

Endelig skriver Maria om den kvindelige masokisme, som er et produkt af kvindeundertrykkelsen. Mandssamfundet har "konstrueret den ved at tage den seksuelle masokisme i den ene hånd og den autoritære i den anden og ælte dem sammen til en pærevælling og klaske den i hovedet på os, så vi hverken kunne høre eller se." Mandssamfundet betragter masokismen som vores natur (for ellers ville vi jo have gjort oprør meget før) - og i vores uerkendte undertrykkelse tror vi på det.

Men på et tidspunkt erkender vi at vi er undertrykte, og vi må også erkende at vores masokisme er en sygdom - en helt speciel kvindesygdom. Dermed har vi osse sagt, at tingenes tilstand må kunne ændres - vi har en chance for at blive helbredt, kollektivt og individuelt.

Vi havde tænkt meget på hvilke reaktioner en kvinde får, når hun skriver en bog om et mere eller mindre "kompromiterende" emne, hvorfor vi kontaktede Maria.

"Der har udelukkende været positive reaktioner. Der er kommet breve, som gav udtryk for lettelse, glæde, bevægelse fra alle mulige mennesker, rødstrømper og ikke-rødstrømper, ældre og unge, sadister og masokister, mænd og kvinder. Folk har givet knus og klap og henvendt sig direkte og pr. telefon. Alt dette har naturligvis glædet mig. Men jeg er temlig træt af hele tiden at høre ordet - mod -. Spørgsmålet om mod var kun aktuelt, da jeg besluttede mig til at offentliggøre bogen med eget navn, istedet for det utal af pseudonymer, jeg havde tænkt på, og det tidspunkt ligger mere end 1 år tilbage."

"Bogen har fået titlen "Den frygtelige sandhed" af flere grunde. Det er et godt blikfang, ordet frygtelig er ment en smule ironisk og hele titlen er en anelse melodramatisk. Desuden er der de grunde I har omtalt tidligere i artiklen."

"Der har været negative reaktioner på titlen, især på ordet sandhed. Mange har opfattet, at jeg mener, at alle kvinder er seksuelle masokister. Det kan jeg ikke forstå, da jeg mener, at bogen er en dementi på dette."

"Det er helt tydeligt, at de breve, der kommer fra mænd, næsten udelukkende betragter bogen som en sex-bog. Mange af mændene står fuldstændig uforstående over for to ting: for det første, at masokismen (d.v.s. den seksuelle masokisme) skulle være sandheden om kvinderne - der findes jo masser af mandlige masokister. Men de overser, at jeg netop i bogen dementerer, at kvinder fra naturens hånd skulle være mere disponerede for seksuel masokisme end mænd.

For det andet kan de ikke forstå, at jeg blander seksualliv og kvindebevægelse sammen - ovenikøbet i en sådan grad, at jeg af den grund må tage afstand fra min egen (seksuelle) masokisme. Det

skyldes selvfølgelig, at den problemstilling netop ikke rammer dem som mænd, hvorimod jeg som kvinde har måttet opfatte masokismen som noget frygteligt. Hele min tilværelse som kvinde har jo ligesom været baseret på en stiltiende anerkendelse af, at kvinder elsker at være ufrie og svage - og hvis man gerne vil have at man selv og andre kvinder skal gøre sig frie og stærke, bliver alt, hvad der har med masokisme at gøre, til nogle kæmpestore forhindringer. Derfor var jeg nødt til at starte med min egen seksuelle masokisme og undersøge den meget nøje - for ikke at blive ved med at tro på, at den er den dybeste sandhed om kvinden. Og så er man ovre i det kønspolitiske...

Men iøvrigt har jeg osse gjort så meget ud af den seksuelle masokisme, fordi jeg ikke opfatter den som nogen særlig god lykkemulighed, men som en nødløsning og sansynligvis en forhindring for fuld seksuel udfoldelse. Og iøvrigt synes jeg ikke, den for mig personligt er blevet nemmere at have med at gøre. En ting er at skrive en bog, en anden ting er at være midt i en seksuel situation og så lade den man er i seng med, se direkte ind i alt det, man har inde i sit hoved. Jeg føler mig stadig mod min vilje skamfuld over det. Og jeg er heller ikke sikker på, at det er vejen frem; måske tværtimod bare vejen til nogle nemme orgasmer, som spærrer for nogle der er bedre ..... "

I Forlængelse Eller Forkortelse af "Den frygtelige sandhed".

Det er gået op for mig, at lissom de fleste kvinder har svært ved at sige skede uden osse at tænke pik (puslespilstanken), har mange kvinder svært ved ved at tænke på at blive rørt på, taget på ballerne uden at tænke på, at det er som at blive "taget bagfra" af en tyr (hankøn). Det er bl. a. kulturelt bestemt.

"Gør din ryg fri" - Der bliver talt eller gjort ting bag ryggen på een" - er mistroiske tanker, der afspejler en mistroisk kultur. For vi bliver overfaldet bagfra - aldrig forventer vi at blive mødt af et varmt favntag bagfra.

Vi bliver altså taget. Og det har altid været mændene, der tog, de var (og er) erobrene. Og er du erborer, slår du slagene, pisken hører med i billedet. Hvad har det med masokisme at gøre? Jeg ved det og ved det ikke, men jeg tror vores voldelige fantasier er kulturelt bestemt. Vi må løsgøre vores fantasi, vores billedforestillinger fra mandsverdenens; vi må begynde at se tingene udfra os selv, vi må have nye positive definitioner på os selv, vores seksualitet, vores kreativitet.

Jeg oplever ofte, at min frustration over mandssamfundet avler voldelige, selsuelle fantasier, hvis jeg ikke får reageret klart på de situationer, der frustrerer mig.

Andre kvinder oplever samme mønster. Er de sadistiske fantasier da blot en måde aktivt at komme ud med sin vrede på?

Når vi drømmer om at blive slået, taget, er det så ikke blot det samme, blot behæftet med mere skyldfølelse - osse skyldfølelse over overhovedet at føle vrede, så det bliver til "det er bedre, sikrere at såre mig selv end den anden, de andre" - dette høflighedsbegreb, som er så indbygget i os, især i os kvinder.

Er vores seksuelle liv da det eneste sted, hvor vi helt ægte tør vise alle vores følelser? Det lyder sansynligt, samfundet hæmmer følelsesmæssige udbrud i en sådan grad, at de ofte betragtes som sindsyge. Er det ikke fordi vi helt har glemt den simple måde at give og tage på i kærlighed og seksualitet, at det nu er blevet pakket ind i så mange lag - spil , at det er blevet til sadisme/masokisme (voldelige fantasier), lissom alle andre følelsesmæssige og seksuelle udtryk dagligt bliver, fordi vi er så angste for at være ærlige. For hvad er mere smukt end helt at give sig selv og modtage hvad den anden vil give? Hvad er skønnere end at forsvinde helt i kærlighedsakten?

KARIN & KARIN

jeg sidder i et s-tog
stiv frossen fortrængt
og ønsker jeg var stærk nok
TIL AT SMADRE ALLE RAMMERNE
SPRÆNGES
EXPLODERE
ikke som en smuk stjernekaster
MEN SOM EN RØDGLØDENDE BOMBEEXPLOSION

men explosionerne forbliver indeni migselv
de er som GNAVENDE ILDKUGLER i mit indre

jeg mærker grænserne snigende bliver lagt på mig
de bliver påført blidt og stille
som iførte man mig florlette silkeskjorter
én for én

og langsomt kølnes jeg af

som så mange andre gange
grænserne rammerne forhindrer mig i at gå amok

HVOR LANG TID KAN JEG OPLADES UDEN AT SPRÆNGES ?

Ulrik

I årtusinder din slave
en skygge af dig
I årtusinder har du pisket
foragtet og hadet mig
I årtusinder har jeg været din mor
alskerinde og træl
I årtusinder har du brændt mig på bålet
voldtaget, begræret og svinet mig til
I årtusinder har jeg fornægtet mit køn
betragtet dig som herre og mester
Nu siger jeg stop
ser på mig selv
Hvor har jeg været stærk
hvor er jeg stærk
Aldrig har du knækket mig helt
jeg har altid rejst mig igen
Nu rejser jeg mig helt
Se på min krop
Her står jeg
Nøgen- parat til at slås

Aldrig mere skal du ødelægge den
aldrig bliver den dit eje
Aldrig mere på dine præmisser
aldrig mere
Jeg har altid været stærk
Nu viser jeg dig min styrke
Aldrig skal du blive min slave
aldrig en skygge af mig
Aldrig vil jeg piske dig
som du mig
Aldrig vil jeg tage hævn
med de midler du brugte mod mig
Jeg vil vise dig
hvad menneske er
Jeg har anklaget dig i en time
Jeg kunne i årtusinder

Eva Susanne

Ejutopia

Kvindefrigørelse er for os nødvendigheden af nye livsformer, samlivsformer, kvinder sammen og kun kvinder. Ikke flere tilbud om ligestilling med en mandskultur uden livsnært indhold. Kvinder har andre oplevelsesphærer end mænd. Udligningen mellem mand kvinde finder først sted på: tillad mig at kalde det åndslivets fællesområde. Det fællesområde vi er så langt fra. Sålænge magtkamp foregår i vore hoveder, kan der ikke være noget fællesområde.

Med den voksende erkendelse, er en del kvimder bevidst begyndt at lede efter "en ny familie". Ikke nødvendigvis "hvemsomhelst", fordi de er kvinder. Vi er individuelle personer der har brug for at finde netop "vor familie" for at kunne arbejde tilfredsstillende for en eller anden nødvendig fuldkommengørelse.

Idet kvinder forholder sig til kvinder vil den psykisk-fysiske voldelige angst forsvinde. Angsttilstanden hvor hendes tåbelige forsvar er at spille kvinderollen for fulde tangenter. Mere snedige bruger det våben at identificere sig med det voldelige i mandens psyke, og denne samme "styrke" vil manden mærke, og da han aldrig har kunnet tåle denne ligestilling med en kvinde, der for ham er det samme som at være taberen, bryder aggresiviteten ud. Voldtægtsangst, angsten for at blive myrdet, og den psykiske "mellemgulvsangst", er angsten for mænd... Al den energi vi bruger på at forsvare os med, skal vi bruge til at bygge op. Nogle påstår at det at kvinder forholder sig til kvinder er en sygelig proses, som endda skulle modsvare naturens egne principper. For mig er det ikke alene en psykisk balance, men det er af afgørende betydning, nødvendighed at kvinder, for at standse denne verdens vanvid,---- --- nu.. Er der noget mere naturligt end det der er nødvendigt ?? Frihedsmæssigt har vi været åndeligt kastereret længe nok. En kvinde kan ikke blot flytte ud på landet i et bondehus alene, for at få fred for en tid, hvilket vel er en menneskeret, det at hun muligvis gjorde det alene ville være nok til at betegne hende som unormal- ja og selvsagt lesbisk. Med mindre at hun er"overmiddelmodig", ville det meste af hendes tid gå med at beskæftige sig med angstens væsen, mandens væsen. Man må alliere sig med adskillige skytsengle for blot at være til- at være sig selv, at være kvinde...Lad os nu sammen drage ud i " Ejutopia". For mig synes det at beskæftige sig med hvad omverden kalder utopi, snart at være det eneste virkelige. Måske ville vi hurtigt mærke hvor mange af os der allerede var mandsidentificerede. Vi ville mærke det som magt- som roller- fordi ca.80% af alle kvinder har været bundet af mændsværdinormer, stadig ville være bundet af frygten for mænd, frygten for deres kritik, og i den kendsgerning at de har levet sammen med dem, og arbejdet for dem har vi jo næsten alle. Vi er nået til et "nulpunkt" sammen i vor bevidshed, vi har set og erkendt vor totale undertrykkelse,- ingen mand kan fra dette punkt vise os en tilfredsstillende vej, Vi må søge den i os selv - og sammen kvinder. Vores base sammen må være bygget på et gensidigt kærlighedsprincip, solidaritet i videste omfang. Kun fra et kærlighesudgangspunkt vil det være muligt at opbygge vort "Ejutopia". Angsten metamorfiseret til energi, til vijle. Verdens fulde indhold lader sig

ikke fatte alene i socialpolitiske teorier, Vi har alle en dyb trang til at forstå livets sammenhæng- til i glimt at se den sluttede cirkel. Den trang er blevet mere alvorlig end ved at se hvorhen patriarkatet har bragt os gennem alle tider til nu. Fra vor "nulpunkt" er vi i stand til at udforske alle veje mod nye erkendelsesmuligheder. Jeg kan forestille mig at vi fik overskud til det i "Ejutopia" - for kun ad den vej- gennem gensidig erkendelse, med kærlighed som grobund tror jeg vi skarpt kan indstille vor vilje til socialpolitisk skuen, for at finde løsningen på den nye- og bedre verden-.

Utopia metamorficeret til realitet, gennem energivijlen .

Med dette nye sammenliv er vi steget af den gamle verdenshistories absurde skizofrene forbrugersamfund. Vi har brudt med det tåbelige kernefamiliemønster. Vi kan ikke derude i " Ejutopia" i automater trække plastiklykkeposer, og når sindsygen langsomt melder sig , blindt tage imod tilbudene fra det religiøse supermarked. Behovet ville ikke være der.

Vi skaber begyndelsen til en ny verdenshistorie. Materialismen har bragt os materielle goder - men det er nok nu - mere end nok.....

En endeløs spiral.

Udfra den betragtning at vi længe nok har levet i denne materialistiske patriarkalske verden, hvor vi ikke engang er blevet tildelt drømmenesfrihed - intet fik vi for vor egen skyld, er denne modsatte "kvindelige" pol blevet en nødvendighed. Standser vi ikke denne verdens lykkehjul, er der kun tilbage skizofreniens mangefarvede spekter, hvis det også stadig kan lokke nogle ?

Revolutionen som er mændenes revolution mere end kvindernes, taler også kun om materielt gods. Politisk omstruktureret naturligvis og ligeligt fordelt men ikke erstattet med en ny måde at leve på, med sig selv og med hinanden.

Alle nuværende patriarkalske politiske ideologier er i bund og grund konservative. En alternativ ideskitse til en ny politisk struktur ville være følgende. Minisamfundkollektiver som lever og arbejder sammen udfra et interesseprincip. D.v.s. at de beskæftiger sig med noget materielt- emotionelt. Bager brød, dyrker giftfrie gulerødder, maler huse, maler billeder, skriver bøger, spiller musik og hvad ved jeg.

Det at de gør det ud fra en ærlig og dyb interesse, ville være et åndeligt kærlighedsfællesskab. Deres produkter ville være superforædlede, der ville opstå en positiv konkurrence "minisamfundene" indbyrdes for at "avle" de bedste kvaliteter. Grobunden ville være en anden end penge. Istedet for en fed profit for deres forædlede varer ville de bytte sig til, eller rimeligt betale sig til andre. Man kunne tænke sig fælles fabrikker der kun produkcerede det absolut nødvendige , ikke 83 forskellige mønstrede papirserveetter til at pudse næse i, men een- simpel og smuk.... Der ville man efter tur arbejde og mødes. Med denne mindsteproduktion ville der blive tid til at beskæftige sig med det der er vigtigere. Litteratur, billedkunst, og musik ville i denne revolutionære ånd af livsværdier være af samme nødvendighed som brød.

Dette alternativ er mugligvis det samfund hvori der engang i fremtiden er håb for at mænd og kvinder, kvinder- kvinder, mænd- og mænd med en sund natur kan leve sammen... Men vores " Ejutopia " må være en begyndende virkelighed-....

Er allerede begyndt i kvindekollektiverne, fordi vi ved fulde har set at mænd endnu kun bruger den maskuline side af deres hjerne. For et om muligt senere fælles Utopia, må vi kvinder begynde nu. Vi har alt at vinde , mænd alt at " miste ".

Vi har ERSTATTET patriarkatet med viljen til at arbejde med noget feministisk- noget psykisk- emotionelt.

Vi opfylder det menneskeligste behov for en ligevægt mellem det indre liv, og det ydre arbejdende liv.

Men anslaget for " al dette nye" har altid givet sig udtryk gennem provokerende tanker og handlinger. Før var det altid mænd, der for deres egen friheds skyld der gav dette anslag. Kvindernes tidsalder er virkelighed nu, og sammen udforsker vi det åbne rum.

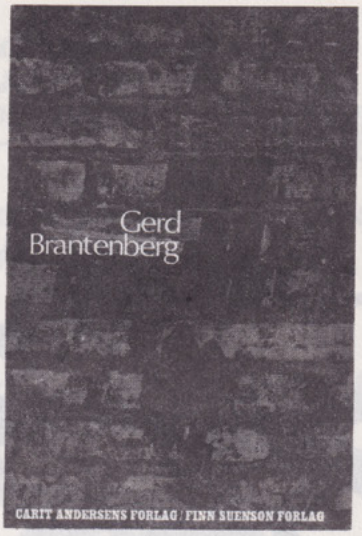
I årtusinder har kulturen og verden ikke været vores. Vi "provokerer" nu, og bliver genprovokeret, og det vil fortsætte indtil denne nye bølge- som alle hidtidige, er blevet følt - forstået. Også mænd vil af nødvendighed forstå det på et tidspunkt. Den gensidige erkendelse er i fuld gang, og med den har der rejst sig et ocean af feminisme, som vil lade al denne verdens skønhed komme til skue, inden den som en betændt psykisk byld rådner- resignerer... Kvinder er et stort faretruende bundt kunstnere set med mandens øjne.

For hvad andet er kunst end trangen til at analysere de i sig selv fyldte tidløse øjeblikke. Det er denne fyldte tilstand af væren, denne syvende sans indlevelsesevne i naturens virkelighed som vi ejer. Udfra denne forgrener sig al livets skønhed.

MAJ.

ANMELDELSE AF GERD BRANTENBERG's "Rejs jer Fordømte"

For første gang på dansk er der skrevet en roman af en lesbisk om lesbiske og her kommer det nye - også for lesbiske. Vi bliver ikke gjort til fænomener, der bliver ikke ledt efter "lesbianismens gåde", vi bliver ikke tillagt en helt speciel psykologi. De kulturelle normer og samfundsforholdene bliver hele tiden taget med i beskrivelserne.

Bogen lanceres som en selvbiografisk roman. Den er selvbiografisk i den forstand, at den beskriver oplevelser og forhold de fleste lesbiske kan nikke genkendende til.

I episodisk form skildre bogen det oprør vi er nødt til at etablere. Det er et oprør mod det samfund, der undertrykker og Ingen får lov til at være uansvarlige, ingen går ram forbi: Psykologen, gud, selvhævdende mænd, forstående mænd, forældre, religiøse og os selv. Der bliver ikke sat spørgsmålstegn ved vor eksistensberettigelse; vi opfordres til ikke at lade os bluffe af den tolerance-bølge, der i slutningen af 60'erne og begyndelsen af 7o'erne er skyllet ind over landet. Tolerancebølgen siger os, at vi skal acceptere det samfund, som kun eksistere i kraft af at nogen undertrykker andre. Samfundet har undertrykt os så længe, og vi er blevet som alle undertrykte, vi ber om en plads i solen - så skal vi nok opføre os som I vil have. Bogens budskab er, at vi ikke skal søge accept, men kæmpe for den frihed og de livsbetingelser, som vi har ret til.

Bogen er skrevet i en let og mundret form. Mange gange under læsningen ligger man flad af grin, ikke blot når satiren gælder andr e, men også, når man selv bliver ramt. For første gang en roman om lesbiske, der som en del af de sidste års feministiske litteratur maner os til oprør.

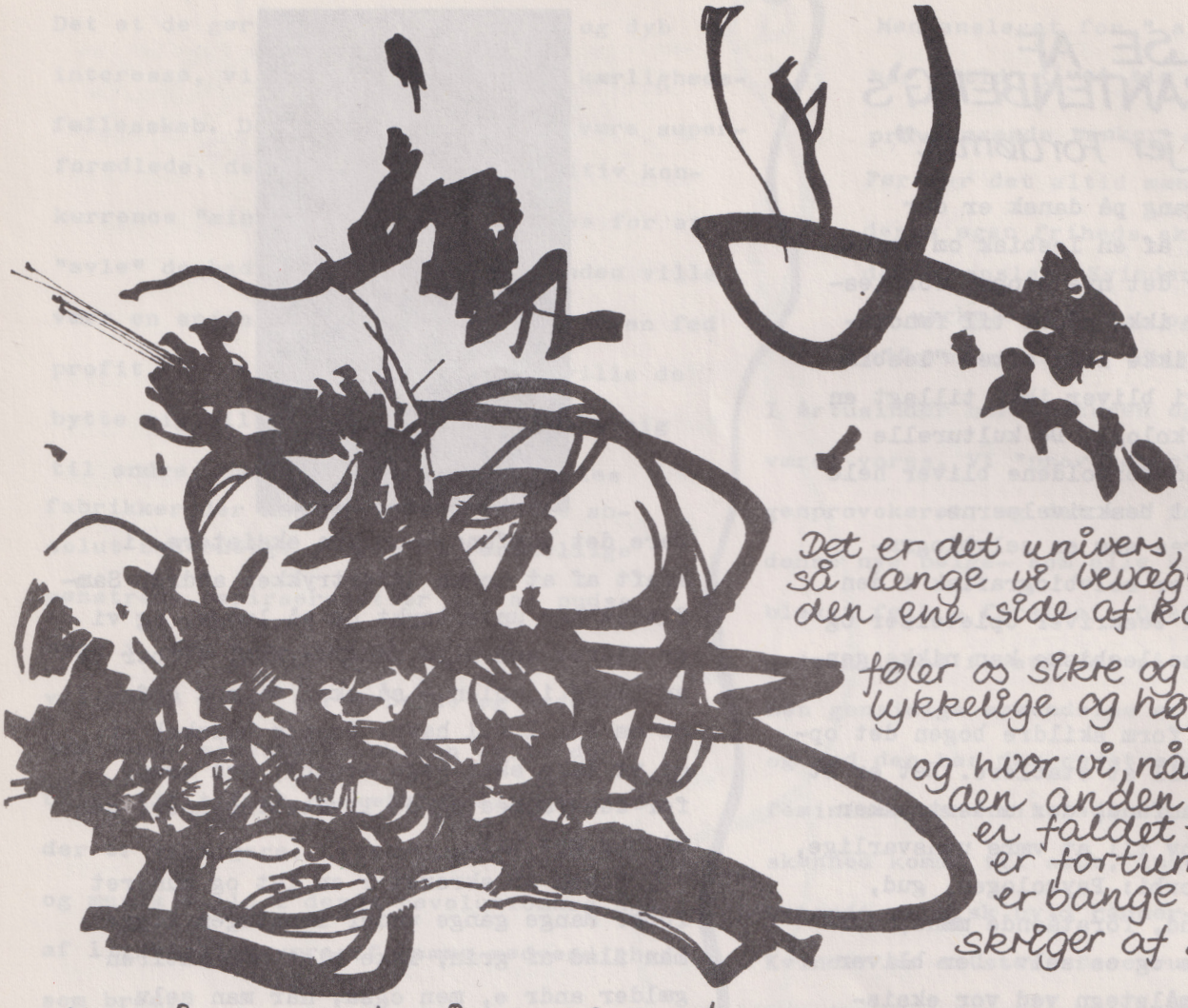
Susanne Schreiner.

DEN LESBISKE KREATIVGRUPPE MØDES
HVER TORSDAG KL. 2o^{30} I MARITIME, 2 SAL
BEVÆGELSE, TEATER, MUSIK
KOM OG VÆR MED!!!

LESBISK FÆLLESMØDE ♀♀
DEN FØRSTE OG TREDJE FREDAG I HVER MÅNED.
KVINDEHUSET-ÅBENRÅ 26- KL.20^{00}

Der er kvindeaften hver FREDAG i Pan Club, Maritime. Nybrogade 21, Kbh.

VI ER EN GRUPPE AF LESBISKE, SOM ER TRÆTTE AF AT BESKYTTE OS SELV PÅ SAMFUNDETS PRÆMISSER, FORDI DET BETYDER AT VI STAGNERER I SAMFUNDETS DEFINITION AF OS. DERFOR VIL VI LAVE VOR EGET BLAD, HVOR VI FORTÆLLER " HVOR VI ER " OG " HVOR VI SKAL HEN". VI DELER ALLE HOMOSEXUELLES ERFARINGER, MEN SOM KVINDER OPLEVER VI DEM ANDERLEDES. MÆNDENE HAR MANDSSAMFUNDETS PRIVILEGIER OG ØVELSEN I A T ORGANISERE SIG, TALE OG DOMINERE. VI, SOM ALLE ANDRE KVINDER ER OPDRAGET TIL IKKE AT TRO PÅ OS SELV OG VOR EGEN DØMMEKRAFT, TIL AT FORHOLDE OS PASSIVT, AFVENTENDE MÆNDS BESLUTNINGER. SOM LESBISKE " KVINDER UDEN MÆND", HAR MAN FRATAGET OS ENHVER BERETTIGELSE, VI ER TRÆTTE AF AT BLIVE KALDT PERVERTERede, AT BLIVE TÅLT, HVIS VI HOLDER OS SKJULT.

Det er det univers, hvor vi,
så længe vi bevæger os på
den ene side af kanten,

føler os sikre og kan være
lykkelige og høje —

og hvor vi, når vi er på
den anden side,
er faldet —
er fortumlede,
er bange og sårede
skriger af smerte

Et univers med pigge og spyd —
og blide kærlige linier.
Vi bevæger os allesammen på en eller anden måde
i dette univers.
Længere fra eller tættere på kanten

På den "sikre" side – langt væk fra kanten
er der ren blå luft med alskens dufte af skov, mennesker og blomster
vinden bærer os frem
jorden fjedrer under os, hjælper os til at bevæge os let og frit
Billederne skifter langsomt – næsten slow motion
tiden står næsten stille
vi flyder – har ingen hastværk
og kærligheden er fuld og rummelig.

Nærmer vi os kanten går tiden hurtigere
jorden har huller og er af og til sumpet
vinden slår af og til om
vi flyder stadig og vinden er stadig varm; —
men der er fare i luften
vi bliver oftere bange – bange når kanten er for nær
Angst for faldet

Sommetider overskrider vi kanten uden at falde
nærmest i æterisk form
og det er spændende — vilde dskønt
det er fascinerende hallucinationer, ægte billeder,
et blik ind i verdsthedslagenes livsmysterier og visdom
vi bliver ligere

Undertiden er vi lige på den faretruende kant
vor psykiske energi kastes ud i alle retninger,
vi bliver kaotiske
vi har behov, konflikter og reaktioner som fra fortiden
vi forstår ikke og forstås ikke
det synes håbløst; kun vanvarens og ynkelighedens vej ud
vi sparker vildt, kæmper en hed kamp — hektiske

Vil ikke – vil ikke
Vil ikke falde
vil heller ikke bare kaste os i en måske dyr sikkerhed
vil osse ha' del i erfaringen – visdommen

Men måske falder vi
og så falder – falder – falder vi

og kan ikke rejse os længe efter vi har ramt underlaget
hjælpeløse og ofte hjælp-løse

Vi har bare smerter – ænser ikke omverdenens detaljer
Er for en stund lukket ende og ude
Vi har dårlig kræfter til at slikke vores sår
Det tager så lang tid før vi kan rejse os – bare på altlerne.

For nogle er det første fald osse det sidste;
de har ingen styrke til at rejse sig —
de har aldrig vidst
at selv i et fald er der nye muligheder.

Andre bærer i sig altid en kim til noget nyt;
den kim kan give styrke
en styrke der langsomt vokser —
som et lys i natten
der kommer nærmere og bliver klarere

trænger igennem og heler sårene
får os atter til at skimte omverdenen.

Karin

♂'s eller ♀ identificerede?

Vi vil prøve at diskutere,hvad der kan ske en kvinde i hendes første frigørelsesproces og herunder citere Paulo Freire og Frantz Fanon.Derefter vil vi diskutere begreberne mands-og kvindeidentificeret.

En undertrykt kvinde kan se,at manden er bedre stillet i samfundet end hun;han har flere privilegier.Efter denne erkendelse kan hun næsten ikke undgå at misunde ham nogle af disse privilegier,hun ønsker osse sin del af den kage,hun er med til at bage.Denne kvinde vil føle,hun står alene,at det må være hendes personlige kamp,hvis hun vil have det bedre.Da manden er den eneste,der har privilegierne-tror hun,at den eneste måde,hun kan få del i dem på,er at være som manden. Derfor begynder hun at imitere ham og gå ind i hans rolle.

I sin frustration over at måtte gribe denne udvej (som er hende fremmed) bliver hun aggressiv;men hun tør ikke bruge sin aggression mod dens rette objekt-manden-og bruger den i sedet stedet mod andre kvinder for på denne måde at hævde sin status (derfor "kvinder er kvinder værst"?)

"Denne aggressivitet,der murer i hendes muskler,viser kvinde først over for sine egne.Mens manden,herren,dagen lang kan slå kvinden,fornærme hende,ydmyge hende,ser vi kvinde "trække kniven"ved det mindste fjendtlige eller aggressive blik fra en anden kvinde.For den eneste, kvinden har tilbage at kunne forsvare sin personlighed overfor, er en søster." (citat frit efter Fanon)

"Det er muligt, at de ved denne adfærd endnu engang befæster deres splittedhed. Fordi undertrykkeren eksisterer inden i deres undertrykte kammerater, angriber de inddirekte undertrykkeren, når de angriber deres kammerater.

På den anden side føler de undertrykte på et bestemt tidspunkt af deres oplevelser en uimodståelig tiltrækning mod undertrykkeren og hans livsmåde. At deltage i hans livsmåde bliver en overvældende stræben. De undertrykte (kvinderne, red.) ønsker i deres fremmedgørelse for enhver pris at ligne undertrykkeren, at imitere ham, at følge ham."

(P. Freire)

Kvinden overtager i sin individualistiske kamp for frigørelse amndens metoder til at opnå status i samfundet. Ligeledes overtager hun hans holdninger til andre mennesker - nemlig at de er konkurrenter; og hendes holdning til andre kvinder bliver som mandens : at de er mindreværdige, de er ikke prestigegivende. Ved at identificere sig så meget med manden kommer hun til at stå i en undertrykkerposition overfor andre kvinder. På trods af dette forbliver hun som oftest følelsesmæssigt og seksuelt i den traditionelle kvinderolle, altså en undertrykt position. Heri ligger splittelsen.

"Men der er næsten altid på kampens første stadium en tendens til at de undertrykte, i stedet for at stræbe mod frigørelse, selv bliver undertrykkere eller "sub-undertrykkere". Selve deres tankers struktur er betinget af den konkrete, eksistentielle situation, de er blevet til i. Deres ideal er at være mennesker! Men for dem vil det at være et "menneske" sige at være en undertrykker. Det er deres billede på menneskelighed. Dette skyldes, at de undertrykte på et vist tidspunkt i deres eksistentielle erfaring "klæber" til undertrykkeren. ----- Dette betyder ikke nødvendigvis, at de undertrykte ikke er klar over, at de er nedtrampet. Men deres opfattelse af sig selv som undertrykte er svækket af deres fastlåsethed, undertrykkelsens virkelighed.

På dette niveau betyder deres opfattelse af sig selv som modsætning til undertrykkeren endnu ikke, at de engagerer sig i en kamp for at overvinde modsigelsen: den ene part stræber ikke efter frigørelse, men efter identifikation med sin modpol. -----For dem er det "nye menneske" ensbetydende med at de selv bliver undertrykkere. Deres vision af det nye menneske er individualistisk! På grund af deres identifikation med undertrykkeren har de ingen bevidsthed om sig selv som personer eller som medlemmer af en undertrykt klasse."
(P. Freire)

De mere socialt-politisk engagerede af disse kvinder vil gøre indsigelse mod kvindesagen under devisen "det må jo være en menneskesag".

Den sande frigørelsesproces kommer først igang gennem erkendelsen og oplevelsen af, at vi kvinder har samme situation som undertrykte.
I det øjeblik kan vi begynde at solidarisere os med hinanden i stedet for med vores fælles undertrykker.
Vi mener på ingen måde, at alle kvinder gennemløber denne proces så ekstremt, men spørgsmålet er, om ikke vi alle går gennem nogle af disse faser i mere eller mindre udbredt grad. Og hvor meget

af det der hænger ved, længe efter vi er gået ind i den kollektive frigørelsesproces. Alle tings værdi er defineret af mandssamfundet, og vi har endnu ikke omdefineret værdien i alle livets aspekter. Men det er vor væsentligste opgave, hvis vi skal frigøre os fra mandssamfundets tyranni. Det er jo netop det vi gør i kvindebevægelsen, vi vurderer os selv og vore handlinger udfra os selv - vi prioiterer samværet med andre kvinder, og det er heri vores revolutionære styrke ligger, thi det står jo i åbenlys modstrid med, hvad samfundet ønsker af os.

Denne forskelligartethed i definitioner og værdier kommer tydeligt frem, når nogle nye kvinder i bevægelsen oplever "de gamle" som dominerende og mandsidentificerede. For det første, hvad er det de oplever som dominerende og mandsidentificeret? Selvsikkerheden, troen på een selv, det at turde tage ordet i større forsamlinger, at kunne formulere sig godt? Hvor kommer den selvsikkerhed etc. fra? Nogle af os er nok "født" med den, vi er blevet opdraget på lige fod med vores brødre, vi har ikke fået at vide, at der var ting, vi ikke evnede, fordi vi var piger. Andre har lært at magte en masse situationer gennem kvindebevægelsen, hvor vi opfordres til at gøre vores egne erfaringer og klare situationer selvstændigt. Men vi kan altså få stukket i næsen, at vi er dominerende og mandsidentificerede, vi bliver anklaget for at undertrykke andre kvinder. Det kan se ud som et dilemma for de kvinder, der anklages, og det føles det meget ofte som.

Men det kan ikke være meningen, at vi skal begynde at undertrykke vore erhvervede sikkerhed og tro på os selv, vi må i stedet tage situationerne og begreberne op til diskussion og revision. Opmærksomheden må rettes mod begge sider. De selvsikre må tage imod kritikken og lære at tage selvkritikken alvorligt, for hvor meget af vores baggrund hænger ikke ved? Hvornår kan vi være sikre på, at vi er helt fri af det heteroseksuelle mandssamfunds normer.

Men vi må sandelig også finde ud af, hvad begreberne mands- og kvindeidentificeret ikke kun egentlig står

for - men hvad betyder de for os, hvordan definerer vi dem udfra vores situation. Oprindelig må det, at een er mandsidentificeret vel betyde, at vedkommende identificerer sig med en mand, altså oplever sine egenskaber som mandlige og ligeså sit væsen.

Jamen, er det da det, du - ny kvinde i bevægelsen, mener når du siger, at jeg er mandsidentificeret?
Eller er det ikke dig, der identificerer mig med en mand, ser mig som havende mandlige egenskaber? Det mærkelige og sommetider ubehagelige er bare, at de mandlige egenskaber du og andre focuserer på, er de, mændene bruger som undertrykkelsesmidler, thi besidder en kvinde andre "mandlige egenskaber" såsom intelligens, effektivitet og initiativ er det kun et plus til hende.

Svarer jeg dig, at jeg er kvindeidentificeret, står vi i samme situation: hvad mener jeg med det, og hvad betyder det for dig? Kan jeg da helt og holdent identificere mig med alle kvinder og alle såkaldte kvindelige egenskaber?
Det kan jeg faktisk ikke, men jeg kan godt nok nemmere identificere mig med de egenskaber end alle de mandlige - men jeg er jo også født kvinde og opdraget derefter.
Nej, det går ikke - det bliver alt for forvirrende på denne måde.

Vi må hellere se at komme i gang med at få nogle nye definitioner udfra os selv i kvindesammenhæng og ligeledes finde ud af, hvilke egenskaber, der har værdi for os, og som vi overhovedet har brug for, for de andre egenskaber er jo knyttet helt tæt sammen med de rollemønstrer der er, de rollemønstre vi netop prøver at opløse.

I kraft af de rollemønstre har vi kun kunnet udvikle én side af os selv, det har kun været os tilladt at identificere os med den allerede givne rolle. Vores anden halvdel er lissom blevet lagt i stramt svøb, så den ikke kunne røre sig og udvikle sig. Vi er dog født med et kæmpe potentiale, et utal af muligheder, men allerede den første gang vores mor holder os i armene begrænses vores udviklingsmuligheder, vi cementeres i den rolle vor køn berettiger os til.

Men lad os da finde alle de muligheder igen, lad os først og fremmest sammen finde tilbage til, hvad kvinden er. har været, hvilken dybde, der er i den fortidige kvindekulturs væsen. Lad os samle vores årtusind år gamle erfaringer, og udfra dem i vores nye liv skabe en ny kvinde i os alle.
Og lad os da se, om skillelinien af i dag mellem mands- og kvindeidentificeret ikke er for fastlåset af de sidste århundredes økonomiske ræs.
Lad os finde hele potentialet igen - for vi kan en masse, vore evner er mangfoldige - vore muligheder talrige som stjernerne.
Vi må udforske vort univers for at blive hele, vi må udvikle begge vore halvdele, det bliver vi ikke mandsidentificerede af - DET BLIVER VI HELE NYE KVINDER AF.

Vor styrke og frihed vil gro.

EVA & KARIN

PARFORHOLD ELLER.....

VI HAR BEDT NOGLE LESBISKE BESKRIVE DERES FORHOLD, FORDI VI MENER, AT DET ER VIGTIGT AT UDVEKSLE ERFARINGER - OG UDVIKLE NYE SAMVÆRSFORMER- OGSÅ PÅ DETTE OMRÅDE.
NOGLE HAR IKKE KUNNET GØRE DETTE "SÅDAN LIGE UDEN VIDERE" OG VI OVERVEJER DERFOR AT TAGE EMNET OP I SENERE NUMRE AF BLADET= HER ER FORELØBIG HA
RE AF BLADET. HER ER FORELØBIG HVAD TO PAR MENER.

JETTE :

Jeg betragter alle mulige relationer med andre mennesker som forhold: arbejde studie, bevægelsesmæssige etc, blot er berøringsfladerne eller emnerne jeg formidler af meget forskellig art.
Forskellen på disse daglige relationer og et venskabsforhold er at det sidste dækker flere behov end de forannævnte og at et parforhold eller kærlighedsforhold har endnu en dimension, nemlig den erotiske.
Mine erfaringer med parforhold enten vi bor sammen eller hver for sig, har givet mig et billede af, hvad der for mig er ideelt, andre kvinders holdning har også lært mig en masse om mig selv.
Det er ikke lykken med en stormende hovedkuls forelskelse og en tumlen fra det ene forhold til det andet, idet en sådan forelskelse nemt kan være et surrogat for det forhold jeg lige er trådt ud af.
Jeg synes det er dejligt at lære hinanden at kende på nogle hovedpunkter inden et parforhold etableres. En fundamental enighed om, hvad vi vil bruge vores liv og samliv til synes jeg også er meget væsentlig. Sexuel harmoni er en af hovedbetingelserne, ligesom at min partner kan acceptere mit barn.
Det af finde frem til et kærlighedsforhold, hvor begge kan gå ind for hinandens holdninger, kræver efter min mening så megen energi, at det er umuligt at have mere end et dybere forhold ad gangen
For mig er det kun en positiv forskel, at det er et lesbisk forhold, da jeg tidligere også har mandlige erfaringer. Det forhold jeg ved Birgittas hjælp nu har oparbejdet, er så nær det ideelle jeg mener at kunne nå, men samtidigt yderst realistisk. Vi diskuterer daglig emner som står i forbindelse med os selv og vores følelser, enten påvirkede udfra eller af direkte forholdssammenhæng. Et forhold skal have fornyelse og næring for ikke at dø, det må og skal udvikle sig hele tiden. Rytmen og behovene hos to forskellige kvinder vil naturligvis ikke altid være sammenfaldende og hvis de er af altfor forskellig art, kan kriser opstå. Alle kriser Birgitta og jeg indtil videre har haft har vi kunnet løse ad intellektuel vej, ved enkelte lejligheder har det kostet timelange samtaler under aftener og nætter, hvor vi på skift er brudt sammen, men indtil dato er vi ved fælles hjælp kommet igennem. Efter min mening er vi kommet hinanden nærmere hver gang. Konklusionen på mit nuværende forhold til Birgitta er, at vort forhold udvikler mig hele tiden og er yderst berigende. Vore roller bliver efter min op-

fattelse fordelt efter tid og evner, men vi har ikke et fasttømret mønster. Vores indre følelser plejer vi som oftest ikke at diskutere med andre, vi vil sikkert blive karakteriserede som et lukket par, da vi bearbejder vores konflikter indenfor forholdet. De positive sider synes vi heller ikke det er nødvendigt at skilte med, udfra den betragtning, at det for andre kvinder, der selv længes efter et kærlighedsforhold, kan være mere smerteligt end gavnligt at blive konfronterede med et "frelst" par.

Andre samlivsformer end den nuværende, hvor vi har hver vores adresse, kunne ingen af os tænke sig lige nu, men da vort forhold stadig udvikler sig, er vi åbne for andre muligheder f.eks. et arbejdskollektiv.

For mig er berøringsflader også sexuelle og derfor sætter jeg for mig selv ikke grænsen ved dette forhold. Frem for alt er mit forhold ikke på nogen måde et fængsel eller snærende bånd, som jeg ofte før har følt. Vi er to individuelle kvinder som respekterer hinanden og hinandens aktiviteter og synspunkter og som på trods af mange uligheder har et varmt, ømt og sexuelt meget tilfredsstillende forhold. Et forhold, som mit nuværende, betragter jeg som summen af de erfaringer jeg har tilegnet mig i tidligere forhold, men også fordi Birgittas og mine personlige egenskaber harmonerer så godt. Hvis nogen skulle være i tvivl, kan jeg oplyse at Birgitta er uforlignelig, uvurderlig dejlig og at jeg elsker hende i ordets bogstavelige forstand, ud over alle grænser.

BIRGITTA :

Forholdet startede med venskab på neutralt grundlag og det har senere vis sig at være en stor fordel, da vores forventninger til hinanden aldrig er vokset til romantiske illusioner, men præges af en reel kendskab til hinandens reaktioner, ønsker og baggrund. I begyndelsen ville vi ikke ha et stabilt parforhold, men det har udviklet sig til en slagt kompromis, hvor vi er meget sammen, deler mange venner, vaner og praktiske opgaver, men residerer hver for sig. Vi er sammen når begge ønsker det, men trækker os tit tilbage for at stimuleres uafhængigt af hinanden. Den tid vi er sammen koncentrerer vi os meget om hinanden, men p.g.a. barnet når vi ikke at gøre alle de ting vi ellers gerne ville. Den eneste rejse udenlands vi indtil videre har foretaget uden børn, vil f.eks. stå som en enormt dejlig afbrydelse i vores daglige liv, hvor vi oplevede nye sider og temperement hos hinanden.

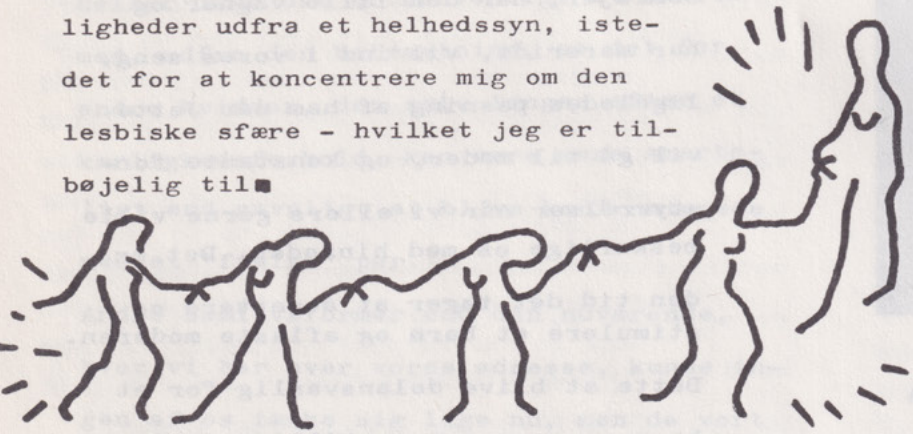
Af personlig erfaring og samfundsmæssig betragtning har jeg en skeptisk holdning til kernefamilier og parforhold og er inderst inde overrasket over, hvad en relation til Jette faktisk giver mig af tillidsfølelser, gentagne forelskelsesperioder samt sexuell og intellektuel stimulans. Mine tidligere parforhold har været et grovarbejde som jeg nu høster frugterne af og jeg tror at netop de erfaringer gør at vores livsstil, interesser og vaner harmonerer på trods af, at vi er to meget forskellige personligheder. Jeg ville også føle mig undertrykt i et forhold hvor vort bevidsthedsniveau ikke mødte hinanden og udviklede sig i fælles skab, et punkt vi sørger omhyggeligt for. Jeg har haft parforhold, der har overlappet hinanden i en årrække og har ikke nået at afprøve andre måder at håndtere en forelskelse på. Efterhånden tror jeg at min selvtillid er blevet så forstærket, at jeg ville kunne klare tidsmæssigt mindre krævende kærlighedsforhold, uden trang til at fordybe mig så meget i dem. Også fordi jeg ikke vil ha energi eller behov for at beskæftige mig så meget med mig selv og et andet menneske som tidligere. Det er også et spørgsmål om, hvad jeg vil bruge min tid til, når småneuroserne fra mine forældres indflydelse og min undertrykte stilling som lesbisk er overstået. Her er vi begge enige om at prøve på at udvikle os i retning af et politisk og arbejdsmæssigt fællesskab.

Jette har lært mig noget om søstersolidaritet, som jeg fremdeles vil kunne bruge i forskellige sammenhænge, men som i øjeblikket drejer sig om at deltage i opdragelsen af hendes fire-års søn. Det er afbrudte samlejer, når den lille vågner og har mareridt, vil ind i vores seng, ligeledes pasning af ham når Jette vil gå til møder, og konstante forstyrrelser når vi ellers gerne ville beskæftige os med hinanden. Det er den tid det tager at acceptere og stimulere et barn og aflaste moderen. Dette at blive delansvarlig for et barn er en enorm omstilling i min tilværelse og koster mig en stor overvindelse og tilvænning. Barnet er der og dikterer vores rytme og vaner i det store hele - hvor vi ellers måske ville eksperimentere mere med forholdet.

Vi har oparbejdet en metode at spore nuancer i hinandens adfærd og bemærkninger som dølger utilfredshed, skuffelse eller agressioner for at tage problemerne op med det samme, inden de når at udvikle sig til en permanent konflikt. Det er af speciel stor betydning, når det drejer sig om vores sexuelle samliv, som er et mægtigt følsomt område i et forhold og kræver konstant opmærksomhed. I det hele taget nyder jeg enormt Jettes kærlige opmærksomhed og vores fælles ømhedsbehov.

Vi bruger masser af tid på fysisk kontakt.

Det betyder meget for mig at vi begge samtidig gør vores erfaringer i kvindekampen og på den måde afspejler de reelle problemer kvinden har i samfundet i vores egen situation. Jeg te påvirker mig iøvrigt meget til at blive bevidstgjort om kvindens muligheder udfra et helhedssyn, istedet for at koncentrere mig om den lesbiske sfære - hvilket jeg er tilbøjelig til■

Mine, i fortiden idealistiske ønsker, er nu blevet en realitet med en anden partner.
Da jeg i sin tid var gift, følte jeg mig som slavinde, rengøringsassistent o.s.v. på trods af at jeg havde udearbejde. Nu føler jeg mig bevidst som kvinde og oplever min kvindeidentitet stærkt i vores forhold. Uden dermed at opleve min partner i en mandsrolle-tværtimod. Samtidig føler jeg ofte samfundsmæssigt, at jeg lever i et kvinde-kvinde forhold. For min familie er det nærmest en katastrofe at jeg lever i et kvinde-kvinde forhold og ofte møder jeg overfladetolerancen overfladeaccepten og føler at folk nærmest tænker "Herregud, det er da synd og hun har endda været gift" At jeg så føler mig tryg og mere harmonisk, det fatter de simpelthen ikke.
Hendes veninde siger:
Mine ønsker er absolut realistiske.

Jeg lever i et forhold, hvor vi føler en ægte kærlighed til hinanden, vore børn og vore medmennesker. Der er tryghed og harmoni i vores hjem, jeg har et varmt fællesskab med min kvinde, såvel psykisk som fysisk, vi har et alment menneskeligt og interes se-fællesskab, vi har ingen problemer med vort økonomiske fællesskab. Vi synes vi har været i stand til at bygge en ramme om vores børn, hjem og vore behov.
I mange år har det været vanskeligt at have en religiøs indstilling, for di der nogle enkelte steder i Biblen er en fordømmelse mod homofile. Men fordømmelsen kommer jo ikke fra Jesus og udfra den viden er der startet en åben kirkegruppe for homofile

hvor vi begge befinder os godt i et religiøst fællesskab, som betyder en del for os.
Jeg føler mig i overensstemmelse med mig selv i et kvinde-kvinde forhold.
Begge er enige om følgende:
Vi taler meget, og også om vores for hold. Vi finder det meget væsentligt,

at vi kan kommunikere og vi er stærkt interesserede i at udbygge og bevare vores forhold.
Vi snakker ofte med andre om vores forhold. Det betyder noget fundamentalt for os, at omverdenen kan acceptere os på lige fod med den accept de forventer af os. Samtidig håber vi, at vi ved at være ubarmhjertigt ærlige og positive, har en chance for at hetero-par en dag vil opfatte vores forhold lige så naturligt, som de føler deres egne forhold er.
Vi har ikke haft nogle indbyrdes kriser, måske fordi vi taler så meget sammen.
samfundsmæssigt har vi en helvedes masse problemer. Den ene af os har børn (hvoraf faderen har forældremyndighed over den ældste), men på den ene side betragter S.(*) os som en lige (det er når S. skal have fordel af os) og ellers hvis vi skulle have fordele fra S, betragter de os som par. Vi har fra start af været meget ærlige, har fælles lejlighed(hvilket man skal søge om utallige steder og gange), gensidigt testamente o.s.v. Det var for at sikre hinanden og børnene. Det viser sig blot samfundsmæssigt at være en kæmpe bagdel for os. Iogforsig kan man godt sige at vi har bestemte roller. De er blot ikke byget på noget kønsrollesystem. Den der egner sig bedst til at lave mad, gør det, den der er bedst til at sy og presse, gør det - den der har mest lyst til at elske, tager initiativ (selvfølgelig) osv.

Det fremgår vel af ovenstående, at forholdet er åbent udadtil. Men vi føler meget stærkt at vi hører sammen og sexuelt har vi ikke behov for andre, derfor mener vi ikke, at andre samlivsformer er sagen for os. Måske engang i et hus med flere etager, hvor vi kan være flere, enlige eller par (ikke nødvendigvis homofile), men absolut med hver vort privat liv.

(*)S. står for Samfundet.

jeg elsker dig kvinde
fordi du er kvinde
så hvorfor fornægter du din kvinde-lighed

hvorfor skal vi væk fra verden
før du viser dit bløde jeg
hvorfor skal vi væk fra andre
før du viser dit ægte jeg

udenfor er alt pakket ind
verden er i kolde svøb
udenfor hedder følelserne ironi, sarkasme
fjollede grin
indenfor hedder de vrede, skuffelse,
smerte og glæde

kvinde jeg elsker dit væsens egenart
kvinde jeg elsker dine muligheder

kvinde jeg er kvinde selv.

Claus

UDLANDET

OM MALMÖ-LUND GRUPPEN

Vår grupp bildades inför det skandinaviska lesbiska seminariet i Oslo 1974 og bestod då av Eva, Agneta, jag själv ock 2-3 andra. Först skulle alle med til Oslo, men det blev bara jag och Agneta kvar, som åkte.

Så kom vi hem, fulla av entusiasm, och samankallade ett möte. En person kom! Så samankallade vi ett nytt möte och då kom det lo stk.

Alla kände varan sedan tidligare. Vi hade varit med i en blandad grupp: Bögaktivisterna.

Killarna blev helt hysteriska när vi började tala om att separera. De var helt på det med attom de skulle bli tvungna at klara sig själva, så skulle ingenting hända. Mycket riktigt, gruppen dog nästen genast. Då ville killarna bli lesbiska (!) för at få vara med oss! Det fick de INTE.

Så kom vi igång någotsånär. Det kom nya tjejer varje gång och gruppen var aldrig densamma. Det gjorde att vi in te kom någonvart, vi diskuterade samma saker varje gång.

I slutet av januari stadgade det sig dock, vi var ungefär samme lo tjejer varje gång. Vi började träffas varje lördag istället for varannan, och det gjorde det lättare att följa med; missar man en gång så är det inte så förtvivlat långt til nästa.

Vi försöker variera mötena lite för att inte stagnera. En gång var vi på landet hos Inga ca. 2o st. på möte. Vi klämde in oss i tre bilar och på en motorcykel och åkte iväg på eftermiddagen. Väl där tog vi en långpromenad, som tog musten ur oss, så såväl digt mycket prat blev det inte, men vi kom varann lite närmare och det var det viktigaste tyckte vi.

Just nu har vi börjat flytta runt hos varann i "enveckaskollektiv". För tillfället bor Eva, Agneta, Regina, Gunilla och jag hos Doreen för tre dagar, och vi tycker det är väldigt roligt. Det tar ett par dagar innan man har hunnit komma in i det, så en vecka är ungefär lagom tid. Efter den här omgången ska vi vila oss lite och sen flyttar alla hem till mig.

Till våren ska vi resa ut på landet över en weekend allihopa och bara umgås. Det är förbannat nyttigt, det såg vi i Åseda, där ca. 6o bögar och flator sov, åt, dansade och pratade i

samma rum i tre dagar.
Just nu håller vi på att planere en demonstration som ska försiggå i Göteborg, där det blir nytt skandinavisk lesbiskt seminarium till påsk. Planerna är inte färdiga än, men det kommer bl.a. att figurera en kuk i manshöjd i den.
Vi vill ha en rolig demonstration, något som vi själva uppskattar, för en gångs skull. Och roligt ska det bli, hoppas vi.
Det här är bara en kort presentation av gruppen, beroende på att presstop ligger så nära.
Vill ni veta mera så ring kontaktkvinnorna i Malmö.
Agneta o4o-33718
Pia o4o-7864o

TYSKLAND

NYT FRA FRANKFURT.

For ca. 3 år siden startede den første lesbiske basisgruppe i Frauenzentrum i et forsøg på at bryde isolationen som de lesbiske følte. De lesbiske basisgrupper arbejder stadig under Frauenzentrum. De enkelte grupper har ikke meget kontakt med hinanden. Efter sommeren 74 er der opstået spændinger og pro blemer mellem de lesbiske og ikke lesbiske. Det blev først klart til til festerne, hvor de ikke-lesbiske gik hjem inden midnat, og derefter beskyldte de lesbiske for at larme for meget. DE to grupper holdt diskussionsmøder, hvor de ikke-lesbiske fortalte at de følte sig "truet" af de lesbiske. Den entusiame, kvinderne som havde været på Femø, følte ved hjemkomsten, resulterede i en masse produktive aktiviteter men den resulterede også i gnidninger mellem de to grupper. Femø-oplevelsen har haft en radikaliserende effekt på FRAUENZENTRUM, og diskussionerne fortsætter om på hvilke måder kvinder kan forholde sig til kvinder.De lesbiske i Frankfurt leder nu efter egne lokaler til deres møder, og de har planer om at holde åbne møder og sprede mere information i offenligheden.

Frauen

NYT FRA BERLIN.

De lesbiske i Berlin har arbejdet sammen med gruppen Homoseksual Aktion West Berlin (HAW) de sidste år . Siden 1972 har kvinderne haft deres egen gruppe indenfor HAW, men i vinter har de besluttet at ændre gruppens navn til Lesbiche Aktion Zentrum. (L A Z) Der er 3oo-4oo kvinder i Berlin som har kontakt med L A Z og af disse er 5o meget aktive. Hver uge er der to møder, det ene er åbent for alle lesbiske og er et diskussionsmøde, hvor forskellige emner tages op. Disse møder annonceres i to aviser i Berlin og der er som regel ca loo kvinder til stede. Det andet ugentlige møde er organisatorisk. L A Z har ingen officiel kontakt med kvindebevægelsen i Berlin, men en del kvinder arbejder begge steder.
I efteråret 74 bragte det tyske tv en film om lesbiske. Der var scener fra demonstationerne i Itzehoe, lesbiske barer og interviews med kvinder, der fortalte hvorfor de arbejdede i HAW. HAW's kontaktadresse blev bragt og mange kvinder henvendte sig og begyndte at komme til møderne. I 1971 organiserede HAW det første nationale pressemøde for lesbiske i Berlin, siden har møderne tiltaget i omfang. I år vil det blive holdt d. 17-18 maj. Kvinderne fra Danmark er velkomne. *

jeg følte mig ensom og træt, det...

var somom hele den smukke sommerdag tilhørte en anden verden.
Fragmenter af minder rullede frem i mine tanker, da jeg forsigtigt trådte ud på gaden.
Min krop blev ført frem mod et bestemt mål, mens hele mit indre bevægede sig tilbage i tid og sted, jeg så kantstene, husene og deres forretninger i stueetagerne af en ubevidst bevidst verden.
Jeg havde gjort mig til grin, hvorfor sagde jeg alle disse tåbelige ord og meninger, som blot var udsprungget af min egen selvoptagne bitterhed, mit had mod samfundet og dets medlemmer. Jeg burde jo have tænkt mig ind i din situation, forsøgt at....
Nej, det nyttede ikke noget, mit forsvar mod alle problemer, "man er sig selv nærmest", tjente jo bare til at udslette alle selvbebrejdelser. Havde hele vores tid sammen virkelig kun været ulykkelig med sekundkorte øjeblikke af lykke.
En slags Zorbas dans, mens konventionerne gnavede på alle leder og kanter. Den første tid med forsigtig pejling på hinandens tanker og meninger. Vi var sammen på turer til fjeldhytterne, vi gik gerne ved siden af hinanden, om aftenen ville vi ikke skilles fra hinanden, nat blev dag og vi sov aldrig ordentlig. Vi sad ved siden af hinanden i min overkøje, løste kryds-og-tværser, drak øl eller sad bare tavse og nød hinandens nærværd. Den aften det skete, lå vi ved siden af hinanden, jeg lå inderst og der var ikke meget plads, jeg rakte armen henover dig og var så bevidst om din nærhed. Min hånd på din skulder-siden mod din hals og kind, læber som mødtes, og du havde aldrig prøvet det før. At vi vovede, at se hinanden i øjnene den næste dag undrede mig

Rødt lys - jeg vågnede op stående halvvejs ude på gaden. Jeg så Sveavejen ligge bred foran mig, en evighed at gå, fordybet i egne tanker og minder, en forvirring i mit indre, som vred sig i smerte, et stort sår på min sjæl, ville det nogensinde læges, skulle resten af mit liv bestå af skam og angst. Hvad tænkte hun lige nu.... Hun var sikkert kold som en fisk og tænkte på sit arbejde. Hvor mange gange havde jeg ikke stået og ventet på hende i den gråkolde skumring, småfrysende i min Paca coat og med hænderne i lommerne, stået der og følt angsten og fortvivelsen, bange for at miste hende og varmen. Hvorfor gik jeg ikke min vej, gav fanden i det hele, rystede mig fri af følelser og hvad der havde været, men jeg blev ved med at vente til jeg så hende komme ned ad trappen, og

intet andet eksisterede for mig, bare jeg så hende blev jeg glad.

Derude under nordlyset gik vi hånd i hånd og fulgte stien, som gik nedmod elven, hvad talte vi om, sagde vi nogensinde noget til hinanden, jeg husker stilheden mellem os, vi var lykkelige dengang - lykkelige i vor tavshed.

Du plejede at vaske mit tøj og stryge det, en moderlig omsorg som jeg værdsatte og var glad for. Du sang og lo og jeg sang og lo med dig. Vi spillede bordtenis og du vandt for det meste - ligeså i skak. Og jeg var glad, det gjorde ingenting, du måtte hellere end gerne tage alle mine ilusioner om min styrke og uindtagelighed fra mig, det var jo det du ville. Hvad der ville blive tilbage tænkte jeg aldrig over. Du stod mig så forunderligt nær, men alligevel var du så fjern, så uhåndgribelig - jeg blev aldrig klar over havd du tænkte. Spurgte jeg så kunne du ikke svare, eller ville ikke. Uvisheden gnavede i mig for en ting vidste jeg, at dengang var der ingen følelser af skam- du syntes om mig, og ville ikke miste mig. Afskeden der kom senere på efteråret, følte jeg både som et savn og en lettelse. Men du græd og var syg. Brevene fra dig var fyldt af savn og smerte, som forbavsede mig lidt men som efterhånden bandt mig fastere til dig. Jeg kunne sidde i timevis og skrive til dig. Skolen og alt andet tabte sig i det fjerne. Jeg stod op når vækkeuret ringede, klædte mig på, spiste og gik til timerne. I frikvarteret snakkede og spøgte jeg med de andre, men hele tiden så jeg kun dig for mine øjne og du var i mine tanker. Da juleferien kom rejste jeg ned til dig. Du havde lovet at møde mig, men var der ikke. Jeg ringede hjem til dig, men der var du ikke. Vi havde krydset hinanden. Til sidst blev det opklaret - vi mødtes, lidt fremmed for hinanden. Din far og mor syntes ikke rigtig om mig, jeg var for stilfærdig. Din mor var en kvinde i 5o-årsalderen, og hendes eneste interesse var hunde - det eneste hun kunne tale om - en uafbrudt summen fra morgen til aften- om parringer og udstillinger, hvor hun, som hun selv syntes, var blevet uretfærdigt behandlet og hendes hunde bedømt af tåbelige dommere. Din far fik jeg ikke meget indtryk af, han veg altid udenom, han kunne være meget morsom, men alligvel kold som en fisk. Sådan var mit indtryk fra det første besøg, så det var næppe positivt fra nogen af siderne. Jeg blev en dag længere end jeg egentlig kunne, jeg ville ikke rejse fra dig, jeg forbandede skolen og alt hvad der dertil hørte.Jeg spekulerede over vor samfund og dets moral - hvorfor kunne to af samme køn ikke synes om hinanden og være sammen uden at der skulle tiskes og viskes om dem. Hele omverden skulle sandelig nok få dem til at føle sig som de værste forbrydere. Kærlighed og medmenneskelig varme er jo det eneste, der kan redde os fra undergang - hvad rolle spille det om man elsker en kvinde eller en mand, hovedsagen er vel at der findes kærlighed imellem mennesker. Men nej, -dette kan ikke gå for sig- det er jo umoralsk, absurt og ækelt.

Da jeg rejste fra dig tilbage til skolen føltes det som om at hjertet skulle springes og mit bryst gjorde ondt af kærlighed og angst over at jeg skulle forlade dig og måske miste dig. Jeg var fuldstændig klar over, at der ikke fandtes nogen fremtid for os, men ville helst ikke tro det.
Skolen og dens internatliv forsvandt i en tåge. Pen og papir var mit eneste liv, ordene jeg skrev til dig dirrede af liv og alt andet var trist og blegt.

Jeg gik opad trapperne, mine fødder føltes som bly og hele min krop værkede af træthed, mit indre var i oprør og mit hoved mærkedes som om det var overophedet og kunne sprænge i småstykker, stentrapperne flimrede for øjene af mig. Jeg vaklede de sidste trin op, blev stående undenfor den grå lukkede dør og stirrede på dørskiltet, der sad i øjnhøjde. Jeg åbnede og gik ind i den smalle korridor, en stemme råbte "hej" og jeg svarede "hej", bøjede mig ned og begyndte at tage mine sko af, da jeg kiggede op stod min veninde i døråbningen ud til køkkenet. Der var et spørgende blik i hendes udtryk, jeg så bort, bare hun ikke spurgte om noget, så ville jeg bryde sammen. Men hun sagde ingenting, vendte om og gik ud i køkkenet igen. Jeg viste at hun forstod. Jeg tog frakken af og hængte den op. Pludselig mærkede jeg tårerne komme, jeg tog hænderne for ansigtet og mærkede hvordan det forvred sig. Nej, jeg måtte beherske mig, jeg bed mig i læben, sænkede hænderne og tog cigaretterne og ligheren frem gik ud i køkkenet, sank ned på en stol ved køkkenbordet og tændte en cigaret. Hun stod ved vasken med ryggen til mig og tørrede af, og jeg hørte hende spørge om jeg var sulten. Jeg var dødsulten, men rystede blot på hovede og svarede et spag nej som jeg næppe selv hørte. Jeg tænkte på den episode med telefonsamtalen lige efter afskeden.

Telefonkiosken var frem for mig og jeg var gået ind, havde løftet røret og lagt de to femogtyveører i.
Da opdagede jeg at ledningen ikke var der, med et suk havde jeg lagt røret og taget pengene. Jeg havde nemlig i mit dårlige humør tænkt på at ringe til hendes mor og fortælle alt.
Ved skæbenens tilsnigelse var dette ikke blevet gennemført. Og inderst inde var jeg glad for at nogle vandaler havde forhindret dette, at gøre noget så dumt.
Tiden derefter blev et helvede, på arbejdet gik jeg som i søvne, og bag øjenlågene brændte tårerne. Jeg tabte gud ved hvor mange kilo. Et svagt håb om at du skulle ringe brændte indeni mig, men ikke et ord, ikke et tegn, Hen imod jul kunne jeg ikke mere, jeg opsøgte dig og bad desuden om at låne en halvtedser af dig, og jeg blev klar over, at jeg kendte ingen anden end dig jeg kunne låne af. Småleende gav du mig pengene, mens du sagde noget om pengeproblemer i al almindelighed. Jeg lovede mig selv, at du skulle få dem tilbage med renter. Vi gik hen til busstoppestedet, du skulle på en eller anden udstilling med køkkenartikler og jeg fulgte med dig. Der var dog lukket og vi skiltes. Jeg ønskede dig en glædelig jul og du mig det samme. Efter jul fik jeg at vide, at du havde sendt julekort til min mormor. Jeg følte mig såret fordi du ikke havde sendt noget til mig, selvom jeg havde givet dig min adresse. Ganske vist havde jeg ikke sendt noget til dig, men det var fordi, jeg ikke ville vække irritation hos din far og mor, desuden ville de nok smide det i skradespanden uden du så det.

Dine breve begyndte at komme med længere og længere mellemrum og jeg anede at der var noget på færde.
Du havde lovet at ringe en aften, da jeg havde telefonvagt, minutterne gik, men der kom

ingen samtale. Jeg tænkte på at ringe op selv, men noget holdt mig tilbage. Om natten kunne jeg knapt sove og dagen efter havde jeg det elendigt, kunne ikke spise og kunne ikke koncentrerer mig om lektierne. Om aftenen da jeg sad på mit værelse fik jeg besked at der var telefon til mig. Jeg fløj afsted, havde nær slået mig ihjel ved at falde nedad trapperne, så endelig var jeg dernede og stod med røret i hånden, lagde den til øret og og hørte din stemme.

Hej

Hej... hvorfor har du ikke ringet i går?

Jeg kunne ikke, sagde din stemme. Vi fik gæster. Kunne du ikke have ringet senere...

Jeg ventede og ventede, sagde jeg, mens en mistanke snurrede i mit hoved. At det var noget andet var jeg sikker på, men jeg ville ikke spørge direkte. Det kunne jo være jeg tog fejl. —

Nej, jeg kunne ikke komme til telefonen hele aftenen.. hvordan har du det ellers, spurgte du.

Meget godt...men jeg længes efter dig, det sidste sagde jeg med lav stemme.

Det samme her - men vi træffes jo til sommer.

Der er jo en evighed til, stønnede jeg.

Tiden går hurtigt, trøstede du.

Ikke for mig, jeg har mest lyst til at stikke af fra det hele.

Det kan man jo ikke gøre, sagde du med en lille latter...vi må slutte nu, det bliver dyrt...

hej med dig...

hej med dig og knus, sagde jeg.

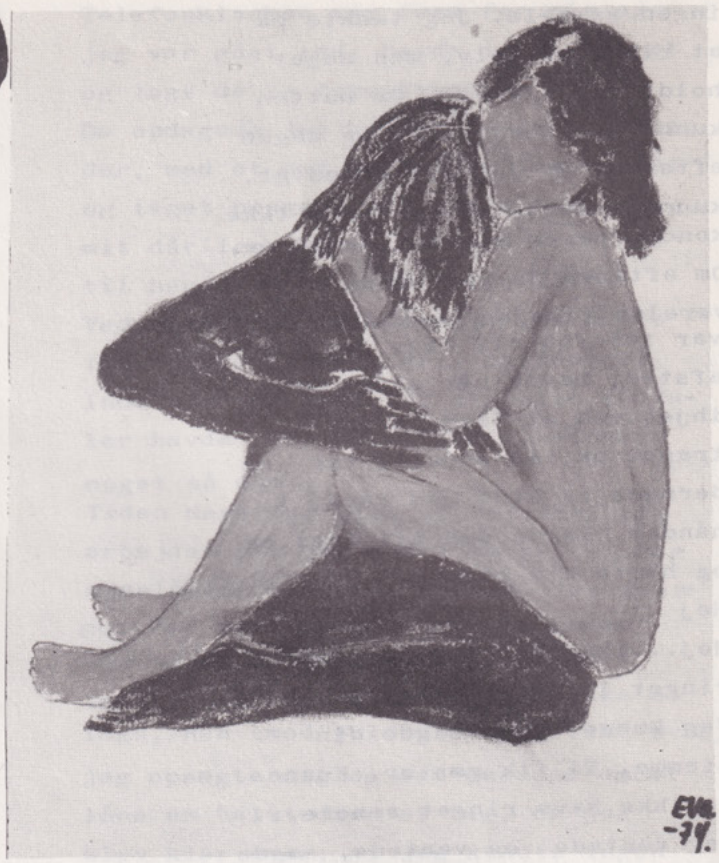
Det samme til dig, sagde du og lagde røret på.

jeg lagde langsomt røret på og gik.

To dage senere kom brevet, allerede inden jeg havde åbnet det, vidste jeg hvad der ville stå. Men jeg ville ikke tro hvad jeg læste. Jeg stirrede på det ude af stand til at fatte det, men **det stod der jo - højt og tydeligt. Jeg måtte acceptere det, hvadenten jeg ville eller ej. Pludselig følte jeg vreden og kvalmen stige op i mig, samtidig fik jeg følelsen af at være svigtet. Jeg følte mig forrådt. Med en hidsig bevægelse smed jeg brevet på sengen.** *

DU SER PÅ MIG.
SOM OM JEG ER EN FREMMED~
DU TALER TIL MIG.
IKKE MED MIG~
DU KRÆVER AF MIG.
AT JEG SKAL LEVE.
I DIN VERDEN~
DU SIGER
DU ELSKER MIG~
DIN KÆRLIGHED TIL MIG
ER KÆRLIGHEDEN.
TIL DIT UNIVERS~
DU SIGER JEG ER ALT
FOR DIG~
DERFOR BINDER DU MIG~
DU SIGER.
AT JEG IKKE ELSKER DIG~
SIG MIG.
ELSKER DU MIG~

BLUE IS THE COLOR OF SPIRITUAL SPACE. SPACE FOR WOMEN TO LIVE, THINK AND CREATE "UTOPIA". COMMUNICATION BETWEEN WOMEN OF DIFFERENT AGE - FROM DIFFERENT COUNTRIES - DIFFERENT LEVELS.... LISTEN! - MAY BE THEY HAVE NOT EVEN SEEN EACH OTHER - BUT THEIR MINDS FLY TOGETHER!

TOGETHER. TO MOVE IN A SIMILAR DIRECTION TOGETHER! THE BLUE FOR WOMEN TO LIVE, THINK AND CREATE "UTOPIA". COMMUNICATION BETWEEN WOMEN OF DIFFERENT AGE - FROM DIFFERENT COUNTRIES - DIFFERENT LEVELS - LEVITATION OTHER - ON ALL LEVELS - SEEN EACH OTHER - MAY BE THEY HAVE NOT EVEN FLY TOGETHER!

HISTORISK OVERSIGT....

I pinsen 1974 afholdtes der stort lesbisk møde i Berlin, hvor ca. 15o kvinder fra hele Tyskland mødtes. Der kom også nogle få udlændinge, hvoraf 7 var danske. Mødet foregik over flere dage, og der blev bl.a. diskuteret lesbisk politik, forhold til kvindebevægelsen, feminisme og meget andet godt. De danske spillede rollespillet på tysk med stor succes. En af aftenerne blev der også holdt en stor god fest (ca. 3oo), hvor Frauen Rock (Flying Lesbians) spillede.

I den internationale uge på Femø i 1974 var vi mange lesbiske. I denne uge blev det besluttet at lave det fælles-nordiske seminar.

På Kvindefestivalen i København den 24. august 1974 opførte vi rollespillet, der blev lavet til det første lesbiske fællesmøde den 10. marts. Stykket blev opført i et debattelt. Fra tribunen blev der sunget to lesbiske sange og der blev holdt en tale fra den lesbiske bevægelse. Ved debatteltet var der opstillet en planche om Ekstra-bladets og BT's behandling af "det lesbiske lejemord". Kvinder-Kvinder blev solgt.

I august 1974 blev "det lesbiske lejemord" kørt op i pressen, og på grund af både pressens behandling og rettens behandling af det lesbiske blev der nedsat forskellige grupper - pressegruppe, aktionsgruppe og radiogruppe. Mandag den 7. oktober lavede vi en aktion-demonstration til Rådhuspladsen, vi var klædt i mørkt og nogle var hvidmalede i ansigterne.

Den 2. og 3. november 1974 var der nordisk lesbisk seminar i Oslo. Der deltog lesbiske fra Norge, Sverige og Danmark. Det meste foregik i grupper med mange gode diskussioner lange, men spændende og plenum. Tiden var knap og programmet ret presset. Det blev besluttet at lave et skandinavisk internt blad, som skulle udkomme hver 2. måned. Der er kommet et internt blad fra Norge og det næste kommer fra Sverige. Det næste fælles nordiske lesbiske seminar arrangeres af kvinderne i Göteborg og afholdes i påsken 1975.

Forresten har de samme kvinder været fantastisk aktive siden seminaret i Oslo.

Her i København arbejdes der også flittigt i øjeblikket. På den internationale kvindedag den 8. marts la-

ver den lesbiske bevægelse en stade med lesbiske blade og lign. i rød-strømpernes arrangement. Der arbejdes også på en lesbisk pjece.
Den 16. marts har vi stort lesbisk møde tilsvarende mødet den lo. marts 1974.

Vores almindelige fællesmøder holder vi den første og tredie fredag i hver måned i Kvindehuset, Åbenrå 26, klokken 2o. På disse dage kan man også få oplysninger på tlf. 12 56 6o fra kl. 2o-21. Skriftlige henvendelser sendes til samme adresse.

Fra psykiatriens mørkeste afkroge

(læs dette før din psykiater!)

Uddrag af og kommentarer til Erik Strømgrens bog:Psykiatri, 1.gang udkommet i 1939, genoptrykt og revideret (gud hjælpeos) 11 gange, sidst i 1974!
For størstedelen af de medicinske studenter er det den anvendte lærebog!

De følgende citater er hentet fra afsnittet "Seksuelle abnormiteter", som i lærebogen er behandlet som undergruppe under psykopatier. Citat fra indledningen af afsnittet "Seksuelle abnormiteter":
" At have seksuelle problemer er en normal foreteelse. I nogle tilfælde er problemerne af en sådan art, at de må opfattes som et væsentligt led i en neurose. I andre tilfælde synes en afvigende indstilling eller funktion på det seksuelle område at indtage en central og varig plads i et menneskes personlighed og at præge den pågældendes liv på en sådan måde, at det alt i alt er rimeligt at sidestille denne personlighedsvariant med psykopati."

Med en afvigende indstilling eller funktion på det seksuelle område mener Strømgren bl.a. homoseksualitet. Bagefter kommer han med en klassificering af homoseksualitet som en afvigelse m.h.t. "arten af seksualobjekt"!

Kommentarer til citatet:
Vi har lagt mærke til, at seksualiteten også indtager en central og varig plads i de heteroseksuelles personlighed. Jamen, hvorfor er de heteroseksuelle da ikke psykopater? Svar: Fordi de er heteroseksuelle!! (Argumentation = go'dag mand økseskaft!)
Vi siger: Den heteroseksuelle indstilling eller funktion regnes at indtage en central og varig plads i et menneskes personlighed og at præge den pågældendes liv på en sådan måde, at det alt i alt er rimeligt at sidestille denne personlighedsvariant med psykopati, fordi den samtidig præger andres liv på en sådan måde, at en anden indstilling end den heteroseksuelle bliver fortiet og undertrykt og fordømt.
Angående hele citatet, så beskrives og opfattes vi som problemer, neuroser, psykopater, som syge (hvor er det synd for os!) og dermed skyder en heteroseksuel psykiater ansvaret som undertrykker bort fra sig. Det er af afgørende betydning for den heteroseksuelle verden at betragte os som syge, som psykiatriske tilfælde, så er vi klassificerede og så kan psykiateren - autoriteten - begynde at optegne sygdomsbil-

ledet. Det vigtige er først og fremmest denne klassificering, en effektiv måde at lukke vores munde på.
Citat:

"Der findes et betydeligt antal personer, som lejlighedsvis eller mere vanemæssigt deltager i homoseksuelle praktikker, til trods for, at deres kønsdrift egentlig er normalt rettet. Den almindeligste årsag hertil er manglende mulighed for heteroseksuel kontakt (f.eks. i soldaterlejre,fængsler og andre internater, kostskoler, etc.) I andre tilfælde drejer det sig om homoseksuel prostitution, da fortrinsvis hos moralsk depraverede, noget følelseskolde, småt begavede eller svært milieubeskadigede unge mænd."

Kommentarer:

Vi siger: Der findes et betydeligt antal personer, som lejlighedsvis eller mere vanemæssigt deltager i heteroseksuelle praktikker, til trods for, at deres kønsdrift egentlig er rettet mod eget køn. Den almindeligste årsag hertil er manglende mulighed for homoseksuel kontakt (f.eks. på arbejdspladser, skoler, værtshuse og alle andre steder, hvor folk mødes.)
Strømgren siger, at selv om nogle også har homoseksuelle forhold, så er de alligevel heteroseksuelle... Det kunne vel være, at grunden til, at disse mennesker har heteroseksuelle forhold, hænger sammen med, at det opfattes som sygeligt at være homoseksuel, og at det igen hænger sammen med vanskelighed med at få kontakt med sit eget køn. Han kommer heller ikke ind på biseksualitet her.
Endvidere støtter Strømgren den gængse opfattelse af homoseksuelle forhold,i miljøer med overvægt af det ene køn,som en ubehagelig nødvendighed for at tilfredsstille de biologiske drifter og ikke som kærlighedsforhold mellem mennesker.
Ved at fremhæve homoseksuel prostitution på den måde, han gør, nemlig uden sammenligning med den heteroseksuelle prostitution, og de forhold, der overhovedet betinger al prostitutions eksistens, gør han sig igen skyldig i groft misbrug af psykiatrien til undertrykkelse af en minoritet, fordi han skaber den reaktion hos mange, at de automatisk sætter homoseksualitet i forbindelse med prostitution. Mange heteroseksuelle tror jo, at vi er helt vilde med at komme i kassen med dem, når vi fortæller dem, at vi er homoseksuelle.

Citat:

" Langvarig homoseksuel aktivitet kan hos nogle heteroseksuelle med svag kønsdrift medføre en vis omstemning af denne i homoseksuel retning."

Kommentarer:

Strømgren siger, at nogle heteroseksuelle med svag kønsdrift efter langvarig homoseksuel aktivitet kan gå hen og blive rigtige homoseksuelle. Her vil vi referere til kommentarerne ovenfor om, at han betragter folk som heteroseksuelle, selv om de også har homoseksuelle forhold. Ikke nok med det. Men også måden, han skriver om det på, lugter af forførelse. De er lette at lokke, fordi de har en svag kønsdrift.

Derpå kommer han meget kort ind på biseksualitet ved at sige:
" I nogle tilfælde må der siges at foreligge en tilstand, der på det nærmeste kan betegnes som anlægsmæssig biseksualitet; her vil det ofte være tilfældige ydre forhold, der afgør, om den pågældende fikseres i den ene eller den anden retning."

Hans få linier om biseksualitet og hans ordvalg "må der siges" og "på det nærmeste", viser, at det med biseksualitet ikke passer ham særlig godt, det passer ikke ind i hans teorier. Hans inddeling går nemlig ud på, at nogle få procent af befolkningen er homoseksuelle, overvejende p.g.a. et karakteristisk familiebillede, andre, med "homoseksuelle praktikker", er heteroseksuelle med manglende mulighed for heteroseksuel kontakt eller med svag kønsdrift, og så er der tilfælde, hvor der er"sket en vis drejning fra hetero- til homoseksuel indstilling med årene", fordi disse personer i virkeligheden

- "utilfredsstillede som de er" - ret let "har ladet sig føre" i homoseksuel retning.Her bliver det at realisere sig selv atter udlagt som noget negativt i en sex-biologisk sammenhæng i en sætning på fire ord.

At gøre nærmere rede for Strømgrens i inddeling af de forskellige former for homoseksualitet er en uhyre frustrerende opgave - vi kan i hvert fald ikke gøre det mere klart(?) end det er gjort her, da fremstillingen i bogen er rodet og selvmodsigende.

Citat:

" Homoseksuelle vil oftest være impotente(resp.frigide) over for personer af modsat køn."

I en fodnote skriver han:

" Med hensyn til impotens og frigiditet gælder, at de næppe nogensinde er af konstitutionel natur, men må opfattes som neurotisk betingede"...

Hvis en heteroseksuel er impotent/firgid over for en person af eget køn, vil han så sige, at det er neurotisk betinget?? - "men tilfælde af fuld seksuel duelighed over for begge køn er dog ikke helt sjældne", siger han så. - Enten du'r man, eller også du'r man ikke, og du'r man ikke,(altså i heteroseksuelle forhold) er det neurotisk.Og dermed bliver vi igen opfattet som problemer og neuroser og syge.Altså lige bortset fra de ikke helt sjældne tilfælde af fuld seksuel duelighed over for begge køn, de er altså ikke impotente - neurotiske- de er altså kun psykopater, for homoseksuelle er de jo, for i sin helhed lyder afsnittet sådan:

"Homoseksuelle vil oftest være impotente (resp.frigide) over for personer af modsat køn; men tilfælde af fuld seksuel duelighed er dog ikke helt sjældne".

Vores måde at forholde os til hinanden sexuelt, omtaler han som"praktikker" og"efterligninger af det normale coitus" og med fastlåst mands- og kvinderolle under"akten". Svarende hertil er nogle "feminine af væsen og indstilling, andre særdeles maskuline." Hr. Strømgren er jo ganske flink til at lokke folk til at tro, at vi ikke kunne tænke os noget bedre og rigtigere end at være som de heteroseksuelle. Vi gøres ufarlige ved at blive omtalt som efterligninger af det heteroseksuelle kønsrollemønster.

Derpå kommer et afsnit om det at være homoseksuel:

" Bevidstheden om at være homoseksuel indvirker højst forskelligt på forskellige mennesker.Nogle føler deres indstilling som noget ganske naturligt og søger ikke at lægge skjul på den; undertiden optræder de endog offentligt, propagerer for den homoseksuelle livsudfoldelses anerkendelse som ligeberettiget med den heteroseksuelle, danner foreninger etc. Andre tager mere indifferent på deres situation, og for nogle - moralsk højtstående, socialt indstillede, ofte sensitive - udgør deres homoseksualitet deres væsentligste, mere eller mindre tragiske livsproblem."

Når heteroseksuelle giver udtryk for deres heteroseksualitet, hvilket sker hele tiden, alle steder, kaldes det ikke propaganda! Og der er ingen, der af den grund bliver beskyldt for at være umoralsk, asocial, endog rigid. Desuden viser hans ordvalg tydeligt, at han mener, at homoseksuelle skal være ulykkelige over at de er det for at være sympatiske - for ham - de er så sensitive!

Som ved enhver anden sygdom kommer der så et afsnit om årsager, og til sidst et afsnit om prognose og behandling. Det med årsager er folk sygeligt optagede af. Netop fordi vi betragtes som syge, så må det eneste rigtige være at finde årsagen for at kunne helbrede. Bliver en heteroseksuel nogensinde spurgt om årsagen til sin heteroseksualitet, eller stiller sig selv det spørgsmål? Under afsnittet om årsager kommer omtalen af det familiebillede, som altid bliver beskrevet med hensyn til bøsser: En dominerende mor og en lidet fremtrædende far.(Det er farligt, når kønsrollerne ikke passer!) I øvrigt kan vi nævne 117 andre familiebilleder til homoseksuelle. Ingen omtale af lesbiske. Vi er skjulte.

Om behandling og prognose:
" Spontane bedringer er yderst sjældne; men i de tilfælde, hvor det drejer sig om biseksuelle personer, som af uheldige milieupåvirkninger er drejet ind i overvejende homoseksuel indstilling, er der principiel mulighed for, at milieuændring kan ændre indstillingen. Hvad behandling angår, må det altid dreje sig om psykoterapi; de mange forsøg, man har gjort med hormonterapi, har vist sig ganske nytteløse. Psykoterapi vanskeliggøres imidlertid i de fleste tilfælde af, at patienten ikke nærer noget virkeligt alvorligt ønske om at få sin indstilling ændret. Størst chance har terapien hos biseksuelle, og især da, hvis man har mulighed for at påvirke milieuet." Hans værdiladede ord taler for sig selv.(understregningerne er vores egne)

Han kan godt lide biseksuelle, fordi det ikke er så svært at undertrykke deres homoseksualitet, de bliver bare halvulykkelige, men de rigtige homoseksuelle, de vil alligevel ikke være heteroseksuelle, når det kommer til stykket.

Lige efter dette skriver han:
" Af abnormiteter med hensyn til seksualobjekter - ud over den allerede omtalte homoseksualitet - skal nævnes pædofili (seksuel omgang med børn), gerontofili(med gamle), zoofili(med dyr), og nekrofili(med døde)."

Hr. Strømgren, professor og eksponent for den objektive videnskab, vælter sig i værdiladede ord og vendinger på samfulde 4 sider og beskriver en undertrykt og skjult minoritet fra et psykiatrisk udgangspunkt og efter en metode, som ville få enhver heteroseksuel til at blegne, hvis den blev anvendt på hende/ham ud fra hendes/hans heteroseksualitet.

Beskrivelsen af homoseksuelle drejer sig udelukkende om mænd. Der er ikke et ord om lesbiske. Kan dette skyldes, at psykiateren betragter lesbiske som værende non-sexuelle?-

Mange lesbiske har erfaring for, at de på statshospitalerne - allerede inden nogen psykiatere eller andre af den hvidkitlede race allernådigst har villet tage dem i "høring" - har en ganske bestemt opfattelse af, hvordan man tror, tænker, bevæger sig, håber og drømmer - som lesbisk. Journalen påhæftes etiketter som non-sexuel, hvem der er den mandlige/kvindelige part o.l.
Om vi, hvis vi på dette tidspunkt ikke er brudt sammen, men fortsætter, og forsigtigt prøver at fortælle, at det absolut ikke behøver at være tale om en efterligning af den heteroseksuelle livsmåde - at vi faktisk elsker kvinder NETOP fordi vi er kvinder - kan man roligt regne med,at ord som paranoia, forfølgelsesvanvid vil få en central plads i den i forvejen uhyggelige journal.

Kvindens sexualitet har altid været ignoreret, og da kvinder har vanskeligt ved at realisere sig selv, fordi vi er opdraget til at skulle tilfredsstille andres behov, har det hidtil skortet på reaktioner fra kvinderne. Endnu vanskeligere har det været for lesbiske kvinder, kvinder uden mænd, isolerede kvinder, altså magtesløse kvinder.

Det er vigtigt, at vi begynder at kritisere psykiatriens holdning til lesbiske. På et politisk plan fordi psykiaterne er en autoritet i samfundet, og som sådan normgivende, på et mere privat plan,fordi lesbiske p.g.a. isolation og samfundets fortielse og forvrængning, kastes ud i voldsomme identitetskriser, at en del af os ender som psykiatriske patienter. Psykiaterne søger at behandle os for vores sexuelle præference i stedet for at gøre noget ved de samfundsforhold, der har gjort den lesbiske "syg". Det er de heller ikke interesserede i, da de på universitetet har lært, at det er de lesbiske, der er syge. Ydermere er det et spørgsmål om at vælge side, at stå på de undertryktes eller på undertrykkernes side.

(lavet af en basisgruppe
i den lesbiske bevægelse)

BIBLIOTEK OG ARKIV
LANDSFORENINGEN FOR BØSSER OG LESBISKE
FORBUNDET AF 1948

